

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/133/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215204302
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1215204302.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a Mgr. Adely Unčovskej, v právnej veci žalobcu: Wüstenrot poisťovňa, a.s., IČO: 31 383 408, Karadžičova 17, 825 22 Bratislava, proti žalovaným: 1/ Slovenská kancelária poisťovateľov, IČO: 36 062 235, Bajkalská 19B, 826 58 Bratislava, zastúpená MGA IURIS, s.r.o., IČO: 47 233 028, Pri starej prachárni 10, Bratislava, 2/ X. U., O. XX.XX.XXXX, V. M.. L. E.H. XXXX/X, V., zastúpená JAVOR-TOKÁR advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 264 750, Stará Vajnorská cesta 37, 831 04 Bratislava, o zaplatenie 42 578,14 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného 1/ a žalovanej 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 09.12.2016, č.k. 13C/95/2015-392, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Odvolanie žalovanej 2/ do zamietajúceho výroku rozsudku súdu prvej inštancie sa o d m i e t a.

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom prisudzujúcom výroku, ktorým bola uložená žalovanému 1/ a žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 42 578,14 eur, v lehote 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, p o t v r d z u j e a v časti spôsobu plnenia sa m e n í tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

Žalobcovi sa proti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému 1/ a žalovanej 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 42 578,14 eur v lehote 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku(výrok I), vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol (výrok II) a žalobcovi proti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 2 písm. f) a g), § 3 ods. 1, § 9 ods.4, § 11 ods. 6, § 11 ods. 7,8, § 15 ods. 1a 2, § 24 ods. 2 písm. b), § 24 ods. 3, § 24 ods. 5, § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 31, § 33 ods. 1,2, § 106 ods. 1,2, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1,2, § 535, § 559 ods. 1,2, § 567 ods. 2, § 813 ods. 1 zákona č. 40/1964 (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vzhľadom k vzneseniu námietky premlčania súd prvej inštancie prednostne skúmal, či žalobcom uplatnený nárok nie je premlčaný. Nakoľko žalovaná 2/ bola ako zodpovedný subjekt jednoznačne a nezameniteľne označená orgánom policajného zboru, ustálil, že poškodená už v čase dopravnej nehody (09.12.2012), mala jednoznačnú vedomosť o tom, kto za škodu zodpovedá. Sporným bolo ustálenie okamihu vedomosti poškodenej o škode. Vychádzal z toho, že i keď poškodená už pri nehode mala vedomosť o rozsahu poškodenia motorového vozidla, nemohla však odhadnúť, ktoré časti motorového

vozidla budú vyžadovať výmenu, opravu, či motorové vozidlo bude ďalej pojazdné a je vôbec vhodné na opravu. Keďže poškodená zostala vlastníkom zvyškov a ponuka na odpredaj zvyškov poškodeného motorového vozidla bola zverejnená v čase od 14.02.2013 do 21.02.2013 a žalobca dňa 22.02.2013 stanovil výšku poistného plnenia, súd prvej inštancie ustálil, že až týmto dňom došlo u poškodenej preukázateľne k nadobudnutiu vedomosti o spôsobenej škode a až od tohto momentu začala plynúť subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 22.02.2015. Vzhľadom k tomu, že žalobca žalobu podal dňa 20.02.2015 posúdil súd prvej inštancie nárok žalobcu ako nárok uplatnený v zákonnej lehote a argumentáciu žalovaných vyhodnotil ako nedôvodnú.

3. Pri posudzovaní dôvodnosti nároku žalobcu súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že výška poistného plnenia vyplatená poškodenej nebola spornou. Pri posudzovaní pasívnej legitímácie žalovaného 1/ súd prvej inštancie skúmal, či žalovaná 2/ mala v čase dopravnej nehody (09.12.2012) riadne uzavreté PZP so spoločnosťou KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s.. Napriek tomu, že žalovaná 2/ uhradila dňa 09.07.2012 na účet KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. sumu 136 eur, v konaní nebolo preukázané, že medzi oboma poisťovňami existoval zmluvný vzťah, ktorý by upravoval prijímanie plnení zo strany ich klientov a ich následné prevádzanie. Rovnako nebolo preukázané, že by žalovaná 2/ mala akúkoľvek vedomosť o povinnosti plniť KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. na účet KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s.. Ako nedôvodnú tak posúdil argumentáciu žalovanej 2/, že na strane účastných subjektov bola vôľa konať v právnom vzťahu poukážky. Za preukázané nemal ani udelenie hmotnoprávneho splnomocnenia, kedy mala KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. konať za KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. pri prijímaní plnenia od žalovanej 2/. Vychádzal z toho, že absentovala vôľa KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. ako údajného splnomocnenca, konať za KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. v čase prijímania plnenia žalovanej 2/ a táto po kontrole nepriradených prijatých plnení uvedenú sumu poukázala na účet KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s.. Preto ani nemohla následne dodatočne právny úkon schváliť, nakoľko by to malo za následok skutkový stav v rozpore so zákonom (§ 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z.), ktorý jednoznačne a bez výnimiek stanovuje okamih skončenia poistenia resp. zániku poistnej zmluvy. Na uvedené závery nemala vplyv ani argumentácia žalovanej 2/, že v e-mailovej komunikácii použila KOMUNÁLNA poisťovňa a.s. pojem „poukázať“.

4. V zmysle vyššie uvedených úvah súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná 2/ nemala v čase dopravnej nehody riadne uzavretú zmluvu o PZP, preto je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného 1/ v zmysle § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z., Nakoľko v konaní nebolo sporné, že prevádzkovateľkou motorového vozidla v čase nehody bola žalovaná 2/ vznikla jej povinnosť nahradiť vzniknutú škodu v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka. Mal tak za osvedčenú tak aktívnu ako aj pasívnu vecnú legitímáciu sporových strán, dôvodnosť a danosť uplatneného nároku, ako aj jeho výška (ktorá nebola namietaná).

5. Súd prvej inštancie nemal v konaní za dôvodnú aplikáciu ust- § 450 Občianskeho zákonníka. V prospech žalovanej 2/ vyhodnotil skutočnosť, že žalovaná 2/ má osvedčene zlý zdravotný stav, ktorý sa následne premietol aj do poskytnutia invalidného dôchodku a nemôže sa zaradiť do bežného pracovného života, ani plnohodnotne a nerušene prežívať bežný život v súkromí. Rovnako v prospech žalovanej 2/ vyhodnotil skutočnosť, že hoci nedodrжала svoju zákonnú povinnosť a nemala uzavretú zmluvu o PZP v čase nehody, poistné v sume 126 eur mala v úmysle uhradiť, pričom si svoju povinnosť neuvedomila ani po následnej výzve na plnenie (zo dňa 19.06.2012), v ktorej ju poisťovňa upozornila aj na možnosť zániku poistenia. V neprospech žalovanej 2/ vyhodnotil skutočnosť, že nedodrжала nutnú opatrnosť, keďže v čase nehody túto svoju zákonnú povinnosť splnenú nemala. Vzhľadom na to, žalovaná 2/ poberá invalidný dôchodok vo výške 1 010 eur, nepreukázala existenciu dlhov a uviedla, že po úhrade základných nákladov spojených s bývaním, rehabilitáciou, stravou, ošatením a liekov, jej zostáva suma 190 eur. Rovnako v neprospech žalovanej 2/ vyhodnotil to, že spôsobila nehodu, pri ktorej došlo k vzniku škody, kedy nedodrжала povinnosti účastníka cestnej premávky, hoci nie úmyselne. Neopomenul ani fakt, že k poškodeniu jej zdravia došlo práve v súvislosti s nehodou, ktorej vznik sama zavinila. Vzhľadom k uvedenému sa súd prvej inštancie priklonil k záveru, že v tomto prípade súhrn všetkých okolností svedčiacich v prospech žalovanej 2/ (v porovnaní s okolnosťami svedčiacimi v jej neprospech) netvorí dôvod hodný osobitného zreteľa. Prihliadol aj na to, že na žalobcu len prešlo právo na náhradu škody, ktorú uhradil v rámci poistného vzťahu inej fyzickej osobe, ktorá bola konaním žalovanej v 2/ poškodená na majetku. Poškodenou bola fyzická osoba, ktorá mala zmluvne zaistené vyplatenie plnenia z havarijného poistenia, čím jednak získala plnenie vo výške spôsobenej škody a jednak sa vyhlá nutnosti uplatňovať si svoj nárok voči žalovanej 2/. Preto mal za to, že majetkové pomery žalobcu sú

pre posúdenie otázky možnosti aplikácie ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka úplne irelevantné. Na základe uvedeného návrh žalovanej 2/ na zníženie rozsahu škody posúdil ako nedôvodný a zaviazal žalovaného 1/ a žalovanú 2/ zaplatiť žalobcovi sumu 42 578,14 eur, a to spoločne a nerozdielne, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej činnosti súdov.

6. Pri skúmaní nároku na zaplatenie úroku z omeškania vychádzal súd prvej inštancie z toho, že solidárne postavenie žalovaných v konaní spôsobuje, že ich možno zaviazat' na úhradu úrokov z omeškania len od toho okamihu, kedy sa do omeškania dostane posledný z nich. Neopomenul, že žalovaný 1/ v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. mal postavenie subjektu, od ktorého si poškodený má právo uplatňovať náhradu za rovnakých podmienok ako proti poisťovateľovi. Nakoľko sa žalobca obrátil na žalovaného 1/ až listom zo dňa 18.02.2015 a žalobu podal dňa 20.02.2015, ustálil, že žalovaný 1/ nemal k dispozícii primeranú 3 mesačnú lehotu na potrebné prešetrenie. Nakoľko žaloba bola podaná bez toho, aby žalovanému 1/ bola poskytnutá spomenutá trojmesačná lehota, mal za to, že nemožno za žiadnych okolností konštatovať na strane žalovaného 1/ porušenie povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., čo vzhľadom na solidárny záväzok medzi žalovanými, znemožnilo vyhovieť žalobe v časti o zaplatenie úrokov z omeškania aj voči žalovanej 2/. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcu v tejto časti zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), preto v konaní úspešnému žalobcovi (v časti istiny) priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 30.12.2016 podal proti prisudzujúcemu výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolanie žalovaný 1/, dôvodiac, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel z vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.). Za nesprávny považoval právny záver súdu prvej inštancie, že žalobca mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť voči oboj žalovaným ako solidárnym dlžníkom. Poukázal na to, že nárok poškodeného na náhradu škody voči osobe zodpovednej za škodu a nárok poškodeného na plnenie podľa zákona č. 381/2001 Z.z. nie sú jedným identickým nárokom, ale sú dvoma popri sebe existujúcimi nárokmi na to isté (jedno) plnenie. Oba tieto nároky totiž existujú popri sebe a vznikajú aj z odlišných právnych dôvodov. Právnym dôvodom vzniku záväzku poškodeného voči osobe zodpovednej za škodu je zodpovednosť za škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Naopak u poisťovateľa z povinného zmluvného poistenia, resp. u žalovaného 1/ podľa zákona č. 381/2001 Z.z. (najmä jeho § 4 ods. 2, § 15, § 24 ods. 2 a 3) zakladá tento osobitný záväzok na plnenie tento všeobecne záväzný právny predpis. Hoci tieto dva nároky poškodeného existujú (každý z iného právneho dôvodu) popri sebe, tak poškodený nemá právo na obe tieto plnenia zároveň, nakoľko by to z jeho strany viedlo k bezdôvodnému obohateniu. Preto plnením z jedného takéhoto právneho dôvodu zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plniť z druhého právneho dôvodu. Teda postavenie osoby zodpovednej za škodu a poisťovateľa (resp. žalovaného 1/) je obdobné ako postavenie dlžníka a ručiteľa vo vzťahu k veriteľovi. V tejto súvislosti poukázal napr. na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 27.08.2014 vo veci sp. zn. 2 M Cdo 9/2013. Mal tak za to, že za tohto stavu žalovaná 2/ (ako osoba zodpovedná za škodu) a žalovaný 1/ (ktorý je povinný za v zákonom stanovených prípadoch povinný poskytnúť plnenie z povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z.z.) nie sú vo vzťahu k žalobcovi solidárnymi dlžníkmi. Ak teda súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovaným zaplatiť žalobcovi ním uplatnenú sumu ako solidárnym dlžníkom, tak jeho rozhodnutie v napadnutom rozsahu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9. Namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na ním vznesenú námietku premlčania voči uplatnenému nároku. Uviedol, že podľa jeho názoru uplynula subjektívna premlčacia doby podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalobu žalobca podal po uplynutí doby 2 rokov, od kedy sa poškodená dozvedela o škode. To, že poškodená sa o tom, že za túto škodu zodpovedá žalovaná 2/, dozvedela bezprostredne po dopravnej nehode 09.12.2012, za sporné nepovažoval. Poškodená v oznámení o poistnej udalosti doručenému žalobcovi 08.02.2013 z hľadiska rozsahu škody uviedla, že jej vozidlo bolo zničené a k tomuto oznámeniu priložila aj zápis o ohliadke poškodeného vozidla a kúpnu zmluvu. Žalobca už listom zo dňa 04.01.2013 oznámil poškodenej, že jej opravu poškodeného vozidla neodporúča, nakoľko predpokladané náklady na jeho opravu by presahovali jeho všeobecnú hodnotu a preto ju bude riešiť ako totálnu škodu. Vychádzajúc z ods. 36. druhej časti Všeobecných poistných podmienok pre poistenie motorových vozidiel pre prípad havárie, krádeže a živelnej udalosti

žalobcu, ktoré boli prílohou poisťnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a poškodenou a na ktoré sa táto odvolávala (č.l. 165-168, ďalej len „VPP“), tak zničeným vozidlom je vozidlo, u ktorého primerané náklady na jeho opravu prevyšujú 90% všeobecnej hodnoty vozidla v čase jeho poškodenia. Pri poznaní týchto skutočností je možné prinajmenej orientačne určiť hodnotu používaného vozidla. Poškodená poznala nadobúdaciú hodnotu jej vozidla (ktoré ako nové kúpila približne 1 rok pred nehodou), spôsob jeho užívania (bola jeho prevádzkovateľkou a vlastníčkou) a jeho vek, teda poznala všetky skutočnosti rozhodné na to, aby vedela prinajmenej orientačne jeho hodnotu, ktorú malo v čase vzniku dopravnej nehody. Túto vedomosť mala už v čase dopravnej nehody. Pričom z listu žalobcu zo 04.01.2013 sa poškodená dozvedela, že došlo k zničeniu jej vozidla, keď náklady na jej opravu by dokonca prevyšovali jeho hodnotu (vedomosť o tejto skutočnosti potvrdila aj v oznámení o poisťnej udalosti z 08.02.2013). Preto poškodená vedela o tom, že rozsah škody z tohto hľadiska bol totožný so všeobecnou hodnotu vozidla poškodenej pred vznikom škody (ktorá bola poškodenej známa). O tejto skutočnosti poškodená vedela najneskôr 08.02.2013 (a dozvedela sa ňom okrem iného z listu žalobcu zo 04.01.2013). Súhlasil so súdom prvej inštancie v tom, že na výšku spôsobenej škody majú istý vplyv aj tzv. použiteľné zvyšky vozidla poškodenej. Vychádzajúc však z toho, že náklady na opravu vozidla by v tomto prípade prevýšili jeho hodnotu pred poškodením, je zrejmé, že hodnota týchto použiteľných zvyškov bola vo vzťahu k spôsobenej škode malá. Vysoká hodnota použiteľných zvyškov je totiž od svojej podstaty nezlučiteľná s úplným zničením veci a nie je v pomere k hodnote veci pred poškodením určujúca. Preto aj v prípade, ak 08.02.2013 poškodená nepoznala presnú výšku použiteľných zvyškov jej vozidla, tak stále vtom čase vedela určiť prinajmenej orientačne rozsah spôsobenej škody do tej miery, ktorá je dostatočne presná na uplatnenie jej nároku na náhradu škody. Z uvedeného vyvodil, že poškodená sa dozvedela o rozsahu spôsobenej škody najneskôr dňa 08.02.2013 a týmto dňom v súlade s § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka jej začala plynúť subjektívna premlčacia lehota nároku na náhradu tejto škody a táto uplynula 08.02.2015. Preto, ak súd prvej inštancie na ním vznesenú námietku premlčania neprihliadol, tak rozhodol v napadnutej časti nesprávne.

10. Nesúhlasil aj so závermi súdu prvej inštancie, že nie je na mieste využitie moderačného práva zakotveného v § 450 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 1 Cdo 87/2007, v ktorom dospel k záveru, že: „Súd teda musí hodnotiť predovšetkým okolnosti vzniku škody najmä z toho hľadiska, či vzhľadom na okolnosti vzniku škody je spravodlivé, aby škodca nahradil škodu v plnom rozsahu. Ďalej má zhodnotiť sociálnu situáciu tak škodcu, ako aj poškodeného, a to najmä v súvislosti s tým, ako spôsobenie škody zasiahlo do sociálnej situácie poškodenej osoby, resp. ako bude postihnutá sociálna situácia škodcu, ak ho súd zaviazne nahradit' škodu v plnom rozsahu. Ak sú splnené podmienky na zníženie náhrady škody, zníženie by malo byť primerané, a to primerané zisteným dôvodom hodným osobitného zreteľa“. Prognóza zdravotného stavu žalovanej 2/ je taká, že bude fakticky po celý svoj život vypojená z bežného života vrátane pracovného skôr nepriaznivá a už v súčasnosti je do značnej miery odkázaná na pomoc a podporu inej osoby. Teda osobné pomery žalovanej 2/ sú krajne nepriaznivé s predpokladom ich ďalšieho zhoršovania. Tieto osobné pomery žalovanej 2/ pritom zásadne ovplyvňujú aj jej sociálne a v neposlednom prípade aj majetkové pomery. Naopak poškodenej pri dopravnej nehode vznikla iba majetková škoda na jej vozidle. V priebehu konania pritom nevyplýnuli žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili tomu, že by táto škoda mala čo i len závažnejší dopad na jej život a pomery. Preto pomery poškodenej z hľadiska možnej aplikácie § 450 Občianskeho zákonníka v tomto prípade nie sú rozhodujúce. Žalovaná 2/ nemá fakticky žiadny majetok, potrebu bývania jej zabezpečuje jej príbuzná a z jediného príjmu jej po úhrade nákladov na základné životné potreby zostáva čiastka 190 eur mesačne. Za stavu plnej invalidity a krajne nepriaznivého zdravotného stavu žalovanej 2/, ktorý prakticky vylučuje jej možnosť zapojiť sa do pracovného procesu, nemožno rozumne očakávať pozitívnu zmenu tejto jej ekonomickej situácie. Za týchto okolností povinnosť nahradit' škodu, ktorej náhrady sa domáha žalobca v tomto konaní, v celom rozsahu, sa javí ako neprimerane tvrdá. Mal preto za to, že ako primerané sa javí zníženie náhrady škody o 50%, pričom takéto zníženie sa musí v rovnakom rozsahu a za rovnakých podmienok vzťahovať nielen na osobu zodpovednú za škodu, ale aj na žalovaného 1/ ako kanceláriu poisťovateľov. Iný výklad by mal za následok to, že účel zníženia náhrady škody podľa § 450 Občianskeho zákonníka (zabrániť neprimeranej tvrdosti) by nebol naplnený. Podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. má totiž voči osobe zodpovednej za škodu právo na náhradu toho, čo za takúto osobu plnil (t.j. právo postihu). U tohto postihového práva (ktoré nie je právom na náhradu škody) jeho zníženie podľa § 450 Občianskeho zákonníka nie je možné. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu voči žalovanému 1/ zamietne a žalobcovi uloží povinnosť zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 10.01.2017 podala proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu odvolanie žalovaná 2/, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) C.s.p.). Mala za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil vznesenú námietku premlčania a nedostatočne ju odôvodnil. Poukázala na rozhodnutia (NS SR z 20.04.1978, č.k. 3Cz/16/78, NS ČR z 19.04.2001, č.k. 33Cdo/1826/1999, NS ČR z 14.09.2005, č.k. 25Cdo/2656/2004, NS ČR z 30.06.2008, č.k. 25Cdo/599/2006, NS ČR z 26.07.2007, č.k. 21Cdo/2423/2006, NS ČR z 29.11.2006, č.k. 25 Cdo/721/2005), podľa ktorých stačí, aby poškodenému boli známe také skutkové okolnosti, ktoré sú spôsobilé pre záver o finančnom vyjadrení spôsobenej majetkovej umy. Pričom pre podanie žaloby na náhradu škody stačí orientačná znalosť rozsahu škody, čo vyplýva aj z toho, že výška škody sa zisťuje v súdnom konaní a definitívny záväzný záver o nej je obsiahnutý až v právoplatnom rozsudku. Mala za to, že zo zápisu o obhliadke poškodeného motorového vozidla zo dňa 15.12.2012 vyplýva, že poškodený sa dozvedel o tom, ktoré časti motorového vozidla je potrebné vymeniť, opraviť, skontrolovať príp. lakovať. Pričom z vyjadrenia žalobcu k spôsobu likvidácie poisťnej udalosti z 04.01.2013 jednoznačne vyplýva, že žalobca opravu motorového vozidla neodporúčal, s tým, že škodovú udalosť bude riešiť formou totálnej škody a zápisu o poškodení vozidla k škodovej udalosti z 22.01.2013 z ktorého jednoznačne vyplýva, ktoré časti motorového vozidla sú poškodené, či sú opraviteľné alebo je potrebná ich výmena. Mala tak za to, že poškodený už dňa 15.12.2012 získal zo zápisu o obhliadke poškodeného motorového vozidla informáciu, ktoré časti jeho motorového vozidla boli poškodené. Dala do pozornosti, že k dopravnej nehode došlo dňa 09.12.2012, t.j. motorové vozidlo bolo v čase dopravnej nehody relatívne nové a vzhľadom na to, že poisťovňa už listom zo dňa 04.01.2013 opravu neodporúčala, poškodený mal vedomosť o orientačnej výške škody. Namietala, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skutkovo nezdôvodnil, prečo skutkovo nebolo objektívne možné na základe už vtedy známych skutkových okolností samotnou poškodenou odvodiť vznik škody a orientačne aj jej rozsah tak, aby bolo možné určiť približne výšku škody v peniazoch, už skôr, a to v čase od dopravnej nehody 09.12.2012 do 19.02.2012 (s ohľadom na podanie návrhu na súd) resp. do 22.02.2013 (s ohľadom na stanovenie počiatku plynutia premlčacej doby súdom), z čoho vyvodila, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené. Nebolo jej zrejším, prečo nemohla byť ponuka na predaj zvyškov zverejnená už o tri dni skôr, t.j. 11.02.2013, alebo prečo nemohla táto ponuka zverejnená o tri dni kratšie a skončiť skôr, t.j. 18.02.2013. Namietala aj skutkové a právne závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu pasívnej legitímácie žalovaného 1/. Mala za to, že na prejednávanú vec bolo dôvodným aplikovať ust. § 535 Občianskeho zákonníka. Poukazca (KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s.) splnomocnila poukazníka (KOMUNÁLNA poisťovňa a.s.) na prijatie plnenia od poukázanca (žalovanej 2/), poukazník splnomocnenie prijal a vybral od poukázanca plnenie (dlžné poistné). Uvedené vyplýva z emailovej komunikácie zo dňa 14.05.2015 medzi právnym zástupcom žalovanej 2/ a KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s.. To, že žalovaná 2/ dňa 12.06.2012 splnila (zaplatila poistné) poukazníkovi (KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s.) na účet poukazcu (KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s.) vyplýva aj z elektronického podania žalovanej 2/ zo dňa 06.04.2016. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadala, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Podaní doručeným súdu prvej inštancie dňa 01.02.2017 sa k odvolaniu žalovanej 2/ vyjadril žalovaný 1/ a uviedol, že sa s jej námietkami stotožňuje.

13. K odvolaniu žalovaného 1/ a žalovanej 2/ sa podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 22.02.2017 vyjadril žalobca a uviedol, že solidárnosť záväzku žalovaného 1/ a žalovanej 2/ voči žalobcovi, bola založená súdom správne. Spoločný záväzok totiž môže byť v zmysle § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka založený rozhodnutím súdu. Mal za nesporné, že p. U.. T. X. (ďalej len „poškodená“) sa o tom, kto za škodu zodpovedá, dozvedela už 09.12.2012, t.j. v deň dopravnej nehody. Podľa právnej teórie ako aj ustálenej judikatúry sa momentom, kedy sa poškodený dozvie o škode, rozumie okamih, kedy poškodený ujmu môže natoľko objektívne vyjadriť - vyčíslieť v peniazoch, že si môže svoj nárok uplatniť aj na súde. Musia mu však byť známe všetky okolnosti rozhodujúce pre určenie celkovej výšky škody. Poškodený, ktorý nedisponuje odbornými technickými znalosťami potrebnými pre vyčíslenie škody, nemôže z vedomosti o tom, ktoré diely vozidla boli poškodené, kvalifikovane a objektívne určiť výšku škody. Poukázal na to, že poškodená nepredložila v rámci likvidácie poisťnej

udalosti faktúru za opravu vozidla, resp. iný doklad, z ktorého by vyplývalo, že sa dozvedela o výške škody na jej vozidle vyjadrenej v peniazoch, preto sa o výške spôsobenej škody mohla dozvedieť iba na základe výpočtu poistného plnenia havarijným poisťovateľom. Výpočet výšky škody vykonal dňa 22.02.2013 a v rovnaký deň zaslal aj oznámenie o poistnom plnení, v ktorom poškodenú informoval o výške škody na jej vozidle. Preto dátum začiatku plynutia premlčacej lehoty bol závislým od okamihu, kedy si poškodená prevzala predmetné oznámenie. Nakoľko zasielal oznámenie o poistnom plnení dňa 22.02.2013 ako poštovú zásielku, poškodená sa nemohla dozvedieť o výške škody skôr ako dva dni po tomto dátume. Z uvedeného dôvodu, nárok uplatnený žalobou, podanou na súd faxovým podaním dňa 19.02.2015 a písomne doplnený dňa 20.02.2015, nemožno považovať za premlčaný. Vo vzťahu k možnosti využiť inštitút moderácie uviedol, že súd prvej inštancie prihliada na majetkové pomery škodcu, ale zároveň skúmal, či zaviazanie škodcu na plnú náhradu bude alebo nebude preňho likvidačné. Dal do pozornosti judikatúru NS ČR, č.k. CZ/17/68, z ktorej vyplýva, že zníženie rozsahu povinnosti nahradiť škodu je dôvodné v tých prípadoch, kedy by uloženie povinnosti nahradiť škodu predstavovalo s prihliadnutím na všetky okolnosti nežiaducu tvrdosť. Účelom zákona č. 381/2001 Z.z. je garantovanie náhrady škody pre poškodených, takým spôsobom, aby bola miera ich odškodnenia čo najvyššia možná, preto súd musí pri posudzovaní splnenia podmienok pre zníženie rozsahu povinnosti nahradiť škodu vychádzať z tej skutočnosti, že škodca - žalovaná 2/ škodu zo zvláštnych finančných zdrojov nahrádzať nebude. Preto nepoužitie inštitútu moderácie nebude mať na žalovanú 2/ žiaden nepriaznivý, či finančne likvidačný dopad. Úprava nárokov poškodeného podľa § 4 zákona predstavuje, s poukazom na § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z., vo vzťahu k Občianskemu zákonníku špeciálnu zákonnú úpravu, pričom táto nepredpokladá možnosť zníženia predmetných nárokov, tak ako to predpokladá všeobecná úprava náhrady škody v § 450 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu považoval aplikáciu § 450 Občianskeho zákonníka na priame nároky poškodeného voči poisťovateľovi, resp. kancelárii za neprípustnú. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil a zaviazal žalovaných na náhradu trov odvolacieho konania žalobcu.

14. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 15.03.2017 sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril žalovaný 1/ a poukázal na prvú vetu § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., podľa ktorej má žalovaný 1/ voči žalovanej 2/ ako osobe zodpovednej za škodu spôsobenú prevádzkou jej motorového vozidla právo postihu, keď má voči nej právo na náhradu toho, čo za ňu poškodenej osobe plnila. Právo postihu je pritom osobitným právom žalovaného 1/ odlišným od práva na náhradu škody (napr. rozhodnutie NS SR vo veci sp. zn. 4 Cdo 284/2010 zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 34/2013). Z tohto dôvodu potom pri práve postihu nie je možné využitie moderačného práva. Preto, ak bude žalovaný 1/ povinný nahradiť škodu v plnom rozsahu, tak potom v súlade s § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. mu vznikne voči osobe zodpovednej za škodu právo na náhradu celého tohto plnenia (a to aj v prípade, ak by u tejto osoby boli dané podmienky na zníženie náhrady škody podľa § 450 Občianskeho zákonníka). Preto nevyužitie moderačného práva voči žalovanému 1/ bude mať plný ekonomický dopad na žalovanú 2/. Nesúhlasil ani s názorom žalobcu, že využitie moderačného práva vo vzťahu k žalovanému 1/ nebolo možné. I keď zákon č. 381/2001 Z.z. má voči Občianskemu zákonníku postavenie špeciálneho predpisu (§1 ods. 2), tento zákon moderačné právo neupravuje. Z toho však nemožno vyvodiť (ako to robí žalobca), že ak tento zákon moderačné právo neupravuje, tak toto vo vzťahu k platiteľovi náhrady škody podľa tohto zákona nie je možné. Naopak vzhľadom na subsidiárnu pôsobnosť Občianskeho zákonníka a skutočnosť, že zákon č. 381/2001 Z.z. moderačné právo vôbec neupravuje (tak ako nakoniec ani iné inštitúty týkajúce sa zodpovednosti za škodu), je nepochybné, že aj na právo súdu znížiť náhradu škody treba použiť všeobecnú úpravu obsiahnutú v § 450 Občianskeho zákonníka a § 24 ods. 3 a § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejmé, že žalovaný 1/ ako kancelária poisťovateľov je osobou, ktorá je v zákonom stanovených prípadoch povinná poskytnúť osobe poškodenej prevádzkou motorových vozidiel náhradu škody za osobu zodpovednú za spôsobenú škodu. Túto náhradu škody poskytuje namiesto osoby zodpovednej za škodu. Má teda postavenie platiteľa náhrady škody namiesto zodpovednej osoby a z tohto dôvodu potom prirodzene nemôže byť zaviazaný na iné plnenie ako zodpovedná osoba. Poškodený teda môže uplatniť svoj nárok buď voči osobe zodpovednej za škodu, alebo voči žalovanému 1/ ako kancelárii poisťovateľov (§ 24 ods. 3 vo vzťahu k § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.). Ide o situáciu, keď jedna osoba (poškodený) má právo na to isté plnenie od dvoch subjektov. Preto môže byť žalovaný 1/ (popri osobe zodpovednej za škodu) zaviazaný iba na to isté plnenie ako osoba, ktorá za spôsobenú škodu zodpovedá. Žalovaný 1/ má potom pri uplatnení nároku poškodeného rovnaké právne postavenie ako osoba zodpovedná za škodu. Vzhľadom k tomu sa aj zníženie náhrady škody súdom postupom podľa § 450 Občianskeho

zákonníka musí v rovnakom rozsahu a za rovnakých podmienok vzťahovať nielen na osobu zodpovednú za škodu, ale aj na žalovaného 1/ ako kanceláriu poisťovateľov. Iný výklad by bol nielen nesprávny, ale v konečnom dôsledku by mal za následok to, že účel zníženia náhrady škody podľa § 450 Občianskeho zákonníka (zabrániť neprimeranej tvrdošti) by nebol naplnený (vzhľadom na právo postihu žalovaného 1/ voči žalovanej 2/). Pokiaľ žalobca uvádzal, že v tomto prípade môže solidaritu na strane žalovaných založiť súd svojim rozhodnutím vo veci podľa § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tento názor je nesprávny. Povaha rozhodnutia súdu v konaní o náhradu škody nie je konštitutívna, ale deklaratórna, keď súd svojim rozhodnutím iba autoritatívne potvrdzuje už existujúci právny stav. Už z tohto hľadiska potom rozhodnutie súdu v konaní o náhradu škody nemôže zakladať solidaritu na strane žalovaných (takéto rozhodnutie by malo konštitutívny charakter). To by bolo možné iba pri konštitutívnom rozhodnutí súdu (ktorým by sa vytváral nový právny stav). Popri tom súd nie je oprávnený založiť svojim rozhodnutím solidaritu žalovaných na uplatnené plnenie iba na základe svojej úvahy bez toho, aby právny predpis takéto právo súdu zakladal (teda bez opory v príslušnom zákone).

15. Podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 21.03.2017 sa k vyjadreniu žalobcu vyjadrila žalovaná 2/ a uviedla, že rozhodnutím súdu podľa § 511 ods. 1 Občianskeho zákonníka, môže byť iba konštitutívne rozhodnutie. Iba v tomto prípade prichádza do úvahy súdne rozhodnutie ako solidárne zaväzujúci právny dôvod. Nie sú jej známe žiadne ustanovenia, v zmysle ktorého by bol súd oprávnený konštitutívnym rozhodnutím vyvolať pasívnu solidaritu žalovaných. Zároveň uviedla, že rozhodnutie o náhrade škody je rozhodnutím deklaratórnej povahy. Zotrvala na svojich vyjadreniach k otázke premlčania. Za predpokladu, že by súd dospel k inému právnemu názoru, z dôvodu opatrnosti poukázala na regresné oprávnenie žalovaného 1/ voči žalovanej 2/. Keďže škoda bola nahradená poškodenej (U.. T. X.W.), táto už nie je poškodeným subjektom, preto tu niet iného subjektu okrem žalobcu a žalovanej 2/, ktorých majetkové práva môžu byť meritórnym rozhodnutím v tomto konaní postihnuté. Preto je nevyhnutné skúmať pri uplatnení § 450 Občianskeho zákonníka ich majetkové a osobné pomery.

16. Podaním doručeným odvolaciu súdu dňa 27.08.2019 žalovaná 2/ doručila rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 14Co/22/2015 zo dňa 24.05.2016, v ktorom odvolací súd riešil obdobnú otázku, akú je potrebné vyriešiť v tomto konaní. I prejednávanej veci bolo vôľou strán, tj. žalobcu a žalovanej 2/ uzavrieť povinné zmluvné poistenie, o čom svedčí to, že žalovanej 2/ bola rovnako ako v konaní pred KS BB vydaná asistenčná karta a potvrdenie o existencii poistenia. Poistný vzťah ku dňu vzniku dopravnej nehody dňa 09.12.2012 trval a konanie žalobcu po vzniku dopravnej nehody je účelové v snahe vyhnúť sa náhrade škody, že nebola ku dňu vzniku dopravnej nehody povinne zmluvne poistená.

17. Podľa § 359 C.s.p. odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

18. Podľa § 386 C.s.p. odvolací súd odmietne odvolanie, ak

a) bolo podané oneskorene,

b) bolo podané neoprávnenou osobou,

c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo

d) nemá náležitosti podľa § 363 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20170501>>, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

19. Z obsahu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie výrokom I uložil žalovanému 1/ a žalovanej 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 42 578,14 eur v lehote 15 od právoplatnosti rozhodnutia, výrokom II vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol, výrokom III žalobcovi priznal proti žalovanému 1/ a žalovanej 2/ nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Osobou oprávnenou podať odvolanie je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, pričom podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. Z obsahu odvolania žalovanej 2/ odvolací súd zistil, že žalovaná 2/ odvolaním napadla rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, t.j. aj v časti zamietajúceho výroku, z ktorého jej ujma nevznikla.

20. Odvolací súd tak ustálil, že žalovanej 2/ nesvedčí subjektívna procesná legitímácia na podanie odvolania proti zamietajúcejmu výroku, preto odvolanie žalovanej 2/ s poukazom na ust. § 386 písm. b) C.s.p. v tejto časti odmietol, ako podané neoprávnenou osobou.

21. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania žalovaných (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

22. Predmetom odvolacieho prieskumu tak bol prisudzujúci výrok napadnutého rozhodnutia a závislý výrok o trovách konania. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.), sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s odôvodnením rozsudku prvoinstančného súdu v časti, ktorým bola uložená žalovanému 1/ a žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 42 578,14 eur a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadruje sa len k odvolacím námietkam odvolateľov.

23. K odvolateľmi uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov.

24. K námietkam odvolateľov, že napadnutý rozsudok prvoinstančného súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

25. Vo vzťahu k námietkam žalovaných, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil žalovanými vnesenú námietku premlčania, odvolací súd uvádza. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na náhradu škody sa vyžaduje skutočná a nielen predpokladaná vedomosť poškodeného o rozsahu škody. V prejednávanej veci súd prvej inštancie ustálil, že poškodená preukázateľne nadobudla vedomosť o škode až dňom 22.02.2013, kedy žalobca ukončil šetrenie poisťnej udalosti a stanovil výšku poisťného plnenia. Pri posudzovaní úvah súdu prvej inštancie je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že poškodenou bola v danej veci U.. T. X., nie žalobca, ktorý bol len v postavení poisťovateľa. Z obsahu spisu vyplýva, že poškodená oznámila žalobcovi vznik poisťnej udalosti zo dňa 09.12.2012 Oznámením zo dňa 13.02.2013. Nakoľko v čase vzniku poisťnej udalosti bolo motorové vozidlo poškodené poisťované, určenie výšky poisťného plnenia a tým aj stanovenie výšky škody bolo závislým na stanovení výšky poisťného plnenia určeného žalobcom. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti, že podľa čl. 8 ods. 3 VPP, mal poisťovaný právo, aby mu poisťovňa vyplatila sumu zodpovedajúcu všeobecnej hodnote vozidla v čase vzniku poisťnej udalosti, zníženú o hodnotu použiteľných zvyškov celého vozidla (t.j. o hodnotu vozidla v poškodenom stave) a zmluvne dohodnutej spoluúčasti. Vychádzajúc tak z toho, že výška poisťného plnenia, t.z. okolnosti rozhodné pre určenie výšky škody v danom prípade boli a) všeobecná hodnota vozidla v čase vzniku poisťnej udalosti a b) hodnota použiteľných zvyškov celého vozidla, ktoré záviseli od výpočtu poisťovateľa (žalobcu), má odvolací súd za to, že poškodená nemohla bez náležitých odborných znalostí určiť alebo odhadnúť rozsah škody. I keď z oznámenia o poškodení vozidla k škodovej udalosti zo dňa 22.01.2013 poškodená získala vedomosť o tom, že žalobca neodporúča opravu poškodeného motorového vozidla, uvedenú informáciu nemožno považovať za postačujúcu na to, aby bola schopná určiť rozsah škody. Poškodená

nepredložila žalobcovi po poistnej udalosti faktúru za opravu vozidla, resp. iný doklad, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že má vedomosť o predpokladanej výške škody, preto sa o výške spôsobenej škody mohla dozvedieť iba na základe výpočtu poistného plnenia poisťovateľom. I s ohľadom na to, že hodnota motorového vozidla sa postupom času znižuje, na čo má vplyv aj spôsob jeho užívania a vek vozidla, na vedomosť poškodenej o rozsahu škody nemala vplyv skutočnosť, že poškodené motorové vozidlo bolo relatívne nové (zakúpené 10.10.2011). Pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodená dozvedela o škode je totiž potrebné vychádzať z preukázanej vedomosti poškodenej o vzniku škody, nielen z jeho predpokladanej vedomosti o tejto škode. Rovnako je potrebné zohľadniť skutočnosť, že poškodená preukázateľne nemohla mať vedomosť ani o tom, či hodnota použiteľných zvyškov bude vo vzťahu k spôsobenej škode veľká alebo malá. Vzhľadom k uvedenému má odvolací súd totožne so súdom prvej inštancie za to, že poškodenej neboli do ustálenia výšky poistného plnenia žalobcom známe také skutkové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé pre záver o finančnom vyjadrení spôsobenej škody. Keďže poistné šetrenie vykonával žalobca a nie poškodená, má odvolací súd za to, že poškodená ako fyzická osoba ani nemohla objektívne ovplyvniť dĺžku šetrenia poistnej udalosti, preto subjektívne dôvody na strane žalobcu, na základe ktorých ustálil výšku škody až dňa 22.02.2013, nemožno vykladať v neprospech poškodenej. Súd prvej inštancie tak správne uzavrel, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť až dňa 22.02.2013, preto nárok žalobcu nie je premlčaný. Preskúmaním rozhodnutia v napadnutej časti odvolací súd zároveň konštatuje, že súd prvej inštancie pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty svoje závery precízne a podrobne zdôvodnil, preto nie je namieste argumentácie žalovanej 2/, že v tejto časti je rozhodnutie súdu prvej inštancie nedostatočne odôvodnené. V tejto súvislosti dáva odvolací súd do pozornosti, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

26. V podanom odvolaní žalovaná 2/ namietala aj nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie pri posudzovaní pasívnej legitímácie žalovaného 1/ v konaní, majúc za to, že na vzťah medzi KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s. a KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s., mal súd aplikovať ust. § 535 Občianskeho zákonníka. Pri posudzovaní dôvodnosti námietok žalovanej 2/ odvolací súd vzhliadol na to, že podstatou poukážky je plnenie dlžníka veriteľovi prostredníctvom tretej osoby, Poukážkou dáva poukazca jednak príkaz poukazníkovi, aby plnenie vybral u poukázanca a jednak splnomocňuje poukázanca, aby plnil na účet poukazcu. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia má odvolací súd za to, že neboli naplnené základné znaky poukážky, nakoľko nebolo preukázané, že poukazca (KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s.) splnomocnil poukázanca (žalovanú 2/), aby splnila poukazníkovi (KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s.) na účet poukazcu (KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s.). Tento záver je zrejým aj z vyjadrenia Národnej banky Slovenska zo dňa 30-09.2015 (čl. 288-289), z ktorého vyplýva, že nakoľko KOMUNÁLNA poisťovňa je dcérskou spoločnosťou KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s. mohla si overiť variabilný symbol a platbu poukázať do KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s.. Odvolací súd poukazuje aj vyjadrenie KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s. (čl. 296-297): „Podľa priloženého avíza a upomienky nebolo zo strany Kooperatíva poisťovne poskytnuté číslo účtu, ktoré sa nachádza v podnete, klientka napriek tomu uhradila poistné na účet Komunálnej poisťovne“. Možno tak súhlasiť so závermi súdu prvej inštancie, že žalovaná 2/ si svoju povinnosť uhradiť poistné za poistné obdobie od 31.05.2012 do 30.05.2013 nesplnila riadne (v deň splatnosti 31.05.2012 a ani následne v lehote predpokladanej ustanovením § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z., na účet zadaný veriteľom- poisťovňou) a včas (k pripísaniu na účet veriteľa došlo až dňa 09.07.2012), preto poistná zmluva zanikla zo zákona ku dňu 30.06.2016. Vychádzajúc z uvedeného tak súd prvej inštancie správne ustáli, že žalovaná 2/ nemala v čase dopravnej nehody riadne uzavrieť zmluvu o PZP, preto je daná pasívna vecná legitímácia žalovaného 1/. Na správnosť týchto záverov nemá vplyv ani žalovanou 2/ predložené rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/22/2015, nakoľko súd nie je takýmto rozhodnutím viazaný (ust. § 193 C.s.p.).

27. Vo vzťahu k námietkam žalovaného 1/ a žalovanej 2/, že súd prvej inštancie mal vo veci aplikovať moderačné právo podľa ust. § 450 Občianskeho zákonníka a náhradu škody primerane znížiť, odvolací súd uvádza. V zmysle ust. § 450 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>Občianskeho

zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>>, z dôvodov hodných osobitného zreteľa, súd náhradu škody primerane zníži, pričom pritom vezme zreteľ najmä na to, ako ku škode došlo, ako aj na osobné a majetkové pomery fyzickej osoby, ktorá ju spôsobila, prihliadne pritom aj na pomery fyzickej osoby, ktorá bola poškodená. Zmyslom tohto moderačného práva je zmiernenie vplyvu zodpovednosti za škodu tam, kde by uloženie povinnosti v plnom rozsahu predstavovalo s prihliadnutím na všetky okolnosti prílišnú tvrdosť. Pri posudzovaní dôvodnosti aplikácie ust. § 450 Občianskeho zákonníka je však potrebné zohľadniť skutočnosť, že uplatnenie moderačného práva môže znamenať citeľný zásah do subjektívneho práva poškodeného na náhradu celej škody. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dôsledne vyhodnotil všetky žalovanou 2/ uvádzané skutočnosti, ktoré svedčili tak v prospech žalovanej 2/ ako aj v jej neprospech. Správne vzhliadol na to, že dôvodom hodným osobitného zreteľa by mali byť okolnosti, nemajúce svoj pôvod v škodovej udalosti, za ktoré škodca nenesie sám zodpovednosť (teda si ich nespôsobil vlastným konaním) a ktoré mu výrazným spôsobom sťažujú možnosti jeho uplatnenia v živote. Je nesporným, že nehodu a následky ňou vyvolané (zlý zdravotný stav), ktorými primárne žalovaná 2/ argumentovala si zaviniť vlastným konaním. Rovnako správne súd prvej inštancie vyhodnotil majetkové pomery žalovanej 2/, zvažujúc jej výšku príjmu ako aj skutočnosť, že nepreukázala dlhy. Zásadným sa javí aj zohľadnenie skutočnosti, že žalovaná 2/ svojou nepozornosťou privodila stav, že nemala v čase vzniku škody platne uzavretú zmluvu o PZP. Vzhľadom k uvedenému má odvolací súd za to, že úvahy súdu prvej inštancie, ktorými dospel k záveru o nedôvodnosti aplikácie ust. § 450 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k žalovanej 2/, t. z. o neexistencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, je správnu a dostatočne zdôvodnenou a odvolací súd sa s týmto záverom v plnom rozsahu stotožňuje. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného 1/, že v súlade s ust. § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. nie je možné postihové právo voči žalovanej 2/ znížiť, odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1M Cdo 3/2004, v ktorom vyslovil právny názor, že prípadné zníženie postihu je výlučným oprávnením poisťovne, nie súdu. S uvedenou právnou argumentáciou sa stotožnil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo 257/2009 <<http://merit.slv.cz/3Cdo257/2009>>, v ktorom nepovažoval aplikáciu ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> vo vzťahu k možnosti zníženia postihu za dôvodnú a právne prípustnú. Totožný právny názor vyslovil aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 4Obdo 38/2013 <<http://merit.slv.cz/4Obdo38/2013>>. Z obsahu publikovaných a nepublikovaných súdnych rozhodnutí možno vyvodiť závery, že postihové právo poisťovne nemá povahu práva na náhradu škody, ale je to osobitné originálne právo poisťovateľa a že postihové právo uplatnené poisťovateľom nie je možné znížiť cestou uplatneného moderačného práva v zmysle ust. § 450 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> ani podľa § 3 Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> Na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktorým bola uložená žalovanému 1/ a žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 42 578,14 eur.

28. V podanom odvolaní žalovaný 1/ namietal nesprávnosť právneho posúdenia súdom prvej inštancie, keď uložil povinnosť žalovanému 1/ a žalovanej 2/ ako solidárnym dlžníkom. Ust. § 511 Občianskeho zákonníka upravuje tzv. pasívnu solidaritu, ktorá je vyjadrená termínom „spoločne a nerozdielne“. Je charakterizovaná viacerými subjektmi na dlžníckej strane, ktorých povinnosťou je splniť dlh tomu istému veriteľovi spoločne a nerozdielne. Funkcia pasívnej solidarity spočíva vo väčšom zabezpečení pohľadávky veriteľa a uľahčení jej uplatnenia. V zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z. z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/381/>> (označeného ako „priamy nárok poškodeného“) náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Z toho vyplýva, že poisťovateľ vykonávajúci povinné zmluvné poistenie zodpovednosti má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila. Poškodený môže priamo od neho požadovať na súde alebo mimo neho, náhradu škody. To však neznamená, že by z ustanovení zák. č. 381/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/381/>> Z. z. bolo možné vyvodzovať pasívnu solidaritu poisteného a poisťovateľa. Pre účely preskúmvanej veci treba preto zdôrazniť, že súd nie je oprávnený uložiť žalovaným povinnosť splniť záväzok spoločne a nerozdielne, iba na základe vlastnej úvahy a bez zákonnej legitímácie. To platí pre konštitutívne, ale aj pre deklaratórne rozhodnutia. Ak je v občianskom súdnom (sporovom) konaní na jednej alebo na oboch procesných stranách viacero strán sporu, ide o procesné spoločenstvo (aktívne alebo pasívne). V závislosti od intenzity prepojenia jednotlivých účastníkov v takomto procesnom spoločenstve so zreteľom na obsah ich vzájomného hmotnoprávneho vzťahu, prípadne spoločného

vzťahu k tretím osobám sa rozlišuje spoločenstvo samostatné (pri ktorom každý spoločník vystupuje voči druhej strane samostatne) a nerozlučné, (ktoré je charakterizované tým, že rozhodnutie sa vzťahuje na všetkých spoločníkov spoločne). Pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva. O nerozlučné spoločenstvo ide tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi. V danom prípade z právnej úpravy, ktorú treba aplikovať na vzájomný vzťah žalovaného 1/ a žalovanej 2/ (t.j. zo zákona č. 381/2001 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/381/>> Z. z.) nevyplýva, že by predmet konania nemohol byť prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému z nich, to znamená, že medzi žalovanými 1/ a 2/ ide o pasívne spoločenstvo samostatných spoločníkov. Nárok poškodeného na náhradu škody voči osobe zodpovednej za škodu a nárok poškodeného na plnenie podľa zákona č. 381/2001 Z.z. nie sú jedným identickým nárokom, ale sú dvomi popri sebe existujúcimi nárokmi na to isté (jedno) plnenie. Oba tieto nároky totiž existujú popri sebe a vznikajú aj z odlišných právnych dôvodov. Právnym dôvodom vzniku záväzku poškodeného voči osobe zodpovednej za škodu je jej zodpovednosť za škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka. Naopak u poisťovateľa z povinného zmluvného poistenia, resp. u žalovaného 1/ podľa zákona č. 381/2001 Z.z. (najmä jeho § 4 ods. 2, § 15, § 24 ods. 2 a 3.) zakladá tento osobitný záväzok na plnenie tento všeobecne záväzný právny predpis. Hoci tieto dva nároky poškodeného existujú (každý z iného právneho dôvodu) popri sebe, tak poškodený nemá právo na obe tieto plnenia zároveň, nakoľko by to z jeho strany viedlo k bezdôvodného obohateniu. Preto plnením z jedného takéhoto právneho dôvodu zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť plniť z druhého právneho dôvodu. Teda postavenie osoby zodpovednej za škodu a poisťovateľa (resp. žalovaného 1/) je obdobné ako postavenie dlžníka a ručiteľa vo vzťahu k veriteľovi (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 27.8.2014 vo veci sp. zn. 2 M Cdo 9/2013). Odvolací súd má tak odlišne od právnych záverov súdu prvej inštancie za to, že za tohto stavu žalovaná 2/ (ako osoba zodpovedná za škodu) a žalovaný 1/ (ktorý je povinný za v zákonom stanovených prípadoch povinný poskytnúť plnenie podľa zákona č. 381/2001 Z.z.) nie sú vo vzťahu k žalobcovi solidárnymi dlžníkmi. Ak teda súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovaným zaplatiť žalobcovi ním uplatnenú sumu ako solidárnym dlžníkom, tak jeho rozhodnutie v časti určenie spôsobu plnenia žalovaných vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

29. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľov odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania

30. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prisudzujúcom výroku, ktorým bola uložená žalovanému 1/ a žalovanej 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 42 578,14 eur, v lehote 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p ako vecne správny potvrdil a časti určenia spôsobu plnenia žalovaného 1/ a žalovanej 2/ podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil tak, že <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. vychádzajú z toho, že v odvolacom konaní mal v plnom rozsahu úspech žalobca, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnému žalovanému 1/ a žalovanej 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).